

RM 180 (21
200)

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

24.

Nomen illius erit vivens in æternum.

Ecclesiastici 37. c.

Az ő neve elő lesz en örökké.

Sirák Fia Könyvének 37. Részében.

Okan találtnak a' Szent Irásban
 ditsiretes emlekezetű Afszonyi-állatok,
 kiknek csak a' neve is meg-mutattya, mi-
 némű lelki ajándékokkal voltak fel ruház-
 va, és ékesítve. Ilyen volt elsőben is a' mi
 édes Üdvözítőnknek Szentséges Anyja, MARIA; kinek
 neve annyit tesz, mint *Exaltata*, fel-magasztaltatott;
 azért tudni-illik, mert a' Felséges és kegyelmes Isten, *Luc. 1.*
 meg-tekintvén az ő Mélyseges alázatóságát, fel magasz-
 talta őtet, és minden teremtetett állatok felett való méltó-
 ságra emelte. Ilyen volt az Abrahám Felesége, SARA; *Gen. 12.*
 kinek neve annyit tesz, mint, *Domina odoris*, jó illatnak
 Afszonya: azért tudniillik, mert jámbor életének és
 díszes maga viselésének jó illattyával az ő Férjét Abrahá-
 mot gyönyörködttette. Ilyen volt Jákob Patriarkának
 a' Házas-Tarsa, RAKEL; kinek neve annyit tesz, mint *Gen. 29.*
Ovicula, Juhocská: azért tudni-illik, mert együgyű, ár-
 tatlan, és szelid erkölcsű volt, mint a' Juhocská szokott
 lenni. Ilyen volt a' Lábán Leánya, LIA; kinek neve *Gen. 29.*
 annyit tesz, mint *Laboriosa*, *Fatigata*, dologtévő, és
 munkákban fáradozó: azért tudni-illik, mert a' mun-
 kát nem restellte, hanem éjjel és nappal serényen mun-

A 2

MULTAN
TUDOMÁNYOS ADATREN-
DŐZTETÉS

kálko-

6K1 1343

24.

Nomen illius erit vivens in æternum.

Ecclesiastici 37. c.

Az ő neve elő lesz en örökké.

Sirák Fia Könyvének 37. Részében.

Okan találtnak a' Szent Irásban
 ditsiretes emlekezetű Afiszonyi-állatok,
 kiknek csak a' neve-is meg-mutattya, mi-
 némű lelki ajándékokkal voltak fel ruhaz-
 va, és ékesítve. Illyen volt elsőben-is a' mi
 édes Üdvözítőnknek Szentséges Anyja, MARIA; kinek
 neve annyit teszzen, mint *Exaltata*, fel-magasztaltatott:
 azért tudni-illik, mert a' Felséges és kegyelmes Isten, *Luc. 1.*
 meg-tekintvén az ő Zhélyseges alázatosságát, fel magasz-
 talta őtet, és minden teremtetett állatok felett való méltó-
 ságra emelte. Illyen volt az Abrahám Felesége, SARA; *Gen. 12.*
 kinek neve annyit teszzen, mint, *Domina odoris*, jó illatnak
 Afiszonya: azért tudniillik, mert jámbor életének és
 díszes maga viselésének jó illattyával az ő Férjét Abrahá-
 mot gyönyörködttette. Illyen volt Jákob Patriarkának
 a' Hazas-Tarsa, RAKEL; kinek neve annyit teszzen, mint *Gen. 29.*
Ovicula, Juhocska: azért tudni-illik, mert együgyű, ár-
 tatlan, és szelid erkölcsű volt, mint a' Juhocska szokott
 lenni. Illyen volt a' Lábán Leánya, LIA; kinek neve *Gen. 29.*
 annyit teszzen, mint *Laboriosa*, *Fatigata*, dolog tévő, és
 munkákban fáradozó: azért tudni-illik, mert a' mun-
 kát nem restellte, hanem éjjel és nappal serényen mun-
 kálko-

A 2

MAJNAN
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

kalkodott, s-az ő Attyának és Annának szolgálattyaiban
 örömeft fáradozott. Illyen vólt, hogy többeket elő né
 hozzak, ama tisztá életű SUSANNA Afzszony; kinek
 neve annyit tézzen, mint *Rosa*: azért tudni-illik, mert
 miképpen a' Rósfát környűl fogják az éles töviffek, de az
Dani. 12. ő ékekségét-el né hervasztyák; ugy Susanna Afzszonyt-
 is környűl fogták a' bujaságra gerjedező gonosz
 Vének, de az ő szűzességének virágát semmiképpen
 meg nem sérthettek. Ezek közzé a' dűcsőséges nevű
 Afzszonyi-állatok közzé méltán számlálhatom ezt a'
 gyázfos koporsóban fekvő Méltóságos Gróffné Afz-
 szonyt. Mert ha az ő kereft nevét visgáлом, fel-talá-
 lom, hogy őtet KLARANAK, az az, *Világoskodónak*, és
Fényeskedőnek nevezték. Ha arról a' névről elmélke-
 dem, mellyet néki a' szent Bérnálásban, attak; ugy
 vagon tuttomra, hogy ANNA NAK hitták: melly
 szó annyit tézzen Sidóul, mint Deákul *Gratiosa*, ma-
 gyarul pedig *Ekes*, és *Kedves*. Ha vezeték nevét meg-
 fontolom, Deák nyelven csak nem olyan formán esik,
 mint *Mellisa*; melly szónak, magyarázattyaából a' mi
 nyelvünkön nem egyéb fakad ki, hanem *mezzei folyó-
 ádeség*. Ezekből a' szép nevekből nagy dicfureti kere-
 kedik az Istenben el-nyúgodott Tekintetes és Nagysá-
 hos MILITH KLARA ANNA Afzszonynak:
 mert igazán mondhattuk azt ő felőle, hogy *Quadrá-
 runt rebus Nomina Tanta suis*, nem csak külső czimereit
 viselte a' szép neveknek; hanem cselekedetivel-is bé-
 tellyesítette, valamit azok a' dűcsőséges nevek jelen-
 tettek. Tutta ugyan-is ez a' nagy elméjű, és sok férfiat
 okosággal fellyűl halladó Méltóságos Afzszony,
 hogy *Turpe est, pulchro gaudere nomine, & indecoris esse mo-
 ribus*, illetlen dolog szép nevet viselni, s-annak szépségét
 rút

Carol.
Scriban:

rút erkölcsökkel meg-mocskolni. Tutta, hogy *nomen
inane crimen immane*, nagyot vétkezik az olyan ember, *S. Ambr.*
a' ki valamely Szentnek csak puszta nevét viseli, és Iste-
nes nyomdokit nem követi. Tutta, melly nagy bűn-
telenségére esett ama' Sándor nevű, de nyelvű vitéz-
nek, mikor őtet világ bíró Sándor ilyen szókkal dor-
gálta: *Aut gerere, sicut decet Alexandrum; aut nomen Ale-Plutarch.
xandri deponere.* Avagy ugy viseld magadat, mint Sán-
dorhoz illik; avagy tedd-le a' Sándor nevét. Tudván
ezeket, és szemei előtt viselvén, szünetlenül arra czé-
lözött, hogy az ANNA és KLARA neveinek min-
denekben meg-felelne, s-nem csak életében, hanem
hólta után-is dicsiretes nevet, és örök emlékezetet
nyerne magának. Meg-is nyerte bizonyára, a' mit
kivánt; mert olyan reménségbe vagyok, hogy *nomen
illius erit vivens in aeternum*, az ő neve élő lesz örökké, *Eccli. 37.*
s-az ő jó cselekedetinek emlékezete soha meg nem hal.
Kivánnátok, ugy vélem, kegyes Halgatóim, hogy
mostani predikáziómban cikkelyenként elő számlál-
nám azokat a' jóságos cselekedeteket, mellyekért ez
a' Méltóságos Afzfony örök emlékezetet érdemlet.
De meg-vallom erőtlenségemet. Nagyobb elme ki-
vántatik arra az én elmémnél, s-ékefebben szólló
nyelv az én nyelvemnél. Mind-az-által, hogy tellyes-
séggel néma ne legyek annak dicsiretiben, kinek Iste-
nes életéről még a' kisdetek-is sokat tudnak szóllani;
meg-mutatom rövideden a' gyászban öltözött Udvar-
nak vigaszталására, melly méltán viselte az ANNA és
KLARA nevét bődög emlékezetű Groffné Afz-
fonyunk ó Nagysága. Halgátást kívánok tőletek,
nem zokogást, és sírást.

Nomen illius erit vivens in æternum.

Ecclesi: 37. Cap.

Az ő neve elő lesz en örökké.

Siráksia Könyv. 37. Részéb.

A' Szent Irás Könyveiben négy Afzszonyokat talállok ANNA nevüket. Mind a' négyről dicshiretes emlekezetet téshen az Istennek lelke. Első Anna volt Elkanának a' Felesége. Azt olvasom erről a' Királyok Könyvében, hogy az ő első szülött Fiát Samuelt Eli Paphoz vitte, és ártatlan kisdéd korában Istennek szentelte. Melly kedvesen vette legyen az Isten Annától ezt az ajándékot, ki tetzik abból, hogy az ő mehének gyümölcsét annak-utánna meg-fzaporította, s-az egy Samuel helyett két leánnyál, és három férfiúi magzattal meg-áldotta őtet. Nagyobb áldást nyert ez iránt a' mindenható Istentől Tekintetes és Nagyságos MILITH ANNA; mert az ő méhéből a' régi Méltóságos CSAKI Familiának ékeségére az Gróffi Csemeték származtak. Ki tudná meg-mondani, mint gyönyörködött az ő anyai szive, midőn látta asztal körül üldögélő szép magzatit, kiknek rendi hasonlóság volt a' rendesen fültettetett kerti virágokhoz, és olaj fa fiatalokhoz?

Pfal. 187. Ha én tőlem kérdenétek, minek tulajdonítám ezt az Isten áldását? nem tulajdonítanám egyébnek, hanem hogy ő, a' Samuel Annyának példájára tekintvén, a' maga első Szülött Fiát, Imre Gróffot, még csecsemő kisdedségében Papi állapotra szentelte, s-egygyik szép kis leánykáját az Apáczák Klástromában adta, hogy ott hólig való ártatlanságban és szentségben szolgálja a' menyeyi Vő-legénynek. Adná Isten, kedves Halgatóim, hogy ebben a' dicshiretes cselekedetben sok követőj

vetőj volnának a' mi Groffné Afzfonyunknak! De ritkák most Magyar Országban az ollyan Atyák és Anyák, a' kik örömeftlátják, hogy az ő magzattyok a' világnak tündéres hivságitól búcsút venne, és Szerzetes emberré lenne. S-ez az egygyik oka, hogy mostani időben nem virágzik ugy Országunk, mintannak elötte; mert pufzták a' Klafstromok, és Collegiomok, s-kevesen vannak Krisztus Urunk életét követő jámbor szerzetesek, kiknek imádságira tekintve meg-áldaná Isten Országunkat.

Második ANNA volt amaz Isten-féltő öreg Tobiasznak Házas tárfa. Ezt az Annát kivált képpen azért dicfiri a' Szent irás, hogy az üdőt hivalkodásba nem töltötte, hanem *ibat adopus textrinum quotidie*, a' szölvő munkában mindennap szorgalmatoosan, és serényen forgolódott. Követte ezt a' munkás serénységet a' mi Tekintetes Annánk-is; mert mikor egyéb dolgaitól, és Gazda-afzfonyoságbéli fáratságos gondgyaitól ürefége volt, sem a' fonár nem restellette, sem a' varrást nem sajnállotta, sem a' recze kötést meg nem únta: példát adván az úri renden levő Afzfonyoknak, hogy a' munkától ne irtózzanak, és a' drága üdőt hivalkodva ne vesztegefsék; mert, a' mint bölcs Ecclesiasticus bizonyította; *Multam malitiam docuit otiositas*, a' hivalkodás gonofzságnak oskolája, és sok-féle vétkeknek mestere.

Harmadik ANNA volt ama' Rágesbéli Férfiúnak, Ráguelnek Felesége, a' ki nagy ditsiretet érdemel azért, hogy a' szegény jövevényeket, és fáratt úton járókat szives szeretettel befogadta, étellel és itallal gazdálkodván nekik, a' mint meg-vagyon írva Tobiasz Könyvének első részében. Talállok én efféle irtalmas gazdál-

gazdálkodást a' mi Tekintetes Annánkban-is; mert ő, a' maga alkalmatlanságával-is fok jövevényeknek szál-
lást adott, fok ehezőket étellel táplált, fok szomjúho-
zókat itallal meg-elegítet. Bizonyoságot tudnának er-
ről tenni a' többi között az igyefogyott küldűfok, kik-
nek ő nem csak ott alatt a' Városban, hanem itt fenn-
is a' Várban egy-néhányszor vendégséget készítettet,
s-fiaival egygyütt olly örömeft udvarlott nékik, mint-
ha önnön magát Krisztus Urunkat vendéglette volna.

Luc. 2. Tanúllyanak ebből a' szép példából azok az irgalmat-
lan szívű emberek, a' kik né hogy ételt, és italt adnának a'
szegény küldűfoknak, és a' fáratt úton járóknak, de még
házokba sem eresztik őket; hasonlók lévén a' Bethle-

Matth: hembéli Zidókhoz, kik a' szegény Jesuskát az ő szent
25. Annyával egygyütt a' vendég-fogadóból ki-rekesztet-
ték. Oh minémű nagy szégyenére, és keserűségére
léssen az ilyeneknek, mikor világ végezetin az ítélő
bíró bal kéz felől állittattya őket, s-meg-dorgálja az ő
irgalmatlanságokat, mondván: *Hospes eram, & non colle-
gisti me*, jövevény voltam, és bé nem fogadtatok en-
gem; *esurivi, & non dedisti mihi manducare*, éheztem, és
ennem nem attatok; *sitivi, & non dedisti mihi potum*,
szomjúhoztam, és italt nem köszöntetek reám. Annak-
okáért *ite maledicti in ignem aeternum*, mennyetek-el átko-
zottak az örök tűzre. Boldogabbúl léssen akkor
állapottya ennek az irgalmas cselekedetű Groffné Asz-
szonynak; mert a' választottakkal egygyütt az ítélő
bírónak jobb keze felől állittatik, s-hallani fogja ő től
amaz örvendetes szókat: *Venite benedicti Patris mei, &
possidete regnum*, jertek Atyámnak áldottai, és birjátok
a' mennyeknek Országát; mert engemet a' jövevények
képében házatokhoz bé-fogadtatok, s-az éhezők és
szom-

szomjúhozók képében étellel és itallal tápláltak.

Egy dicstretes ANNA vagyon még hátra, kinek buzgó áhítatosságát ilyen szókkal írja le Szent Lukács Evangelista: *Non recedebat de templo, sejunius & obsecrationibus serviens die ac nocte*, el nem távozik vala az Isten templomából, böjtölésekkel és imádságokkal szolgáltán éjjel és nappal. Követője vólt ennek az áhítatos Annának, a' mi Tekintetes és Nagyságos Annánk-is: mert mióta Istennek vezérlése által a' Kálvinisták tévelygéséből a' Római igaz hitnek údvőféges úttýára tért, az Anya szent-egy-háznak szép áhítatosságát mindenkor nagyra bősülte; a' Miséket, Vecsernyéket és Prédikációkat örömeft halgatta; az Istenes életre tanító Könyveket szorgalmatosan olvasta; szokott imádságát minden-nap el-végezte; Innepeken meggyónván az Oltári Szentséges Sacramentomot gyakran magához vette. Mit mondgyak azokról a' kemény böjtölésekről, mellyekkel a' maga gyenge testét kimilletlenül fanyagatta, meg-böjtölvén minden héten a' Pénteket, minden tavaszon a' hosszú Quadragesimát, minden Decemberben az egész Adventet? Láttyátok, kedves Halgatóim, melly érdemessen viselte az ANNA nevet ez a' Méltóságos Groffné Aszfzony, a' ki tökéletesen bé-telleyített mindeneket, valamikért a' szent Irásból elő számlált Anna Aszfzonyok dicstretet érdemlettek. De hogy ezt annál-is világosabban meg-értsétek, jusson eszetekben, a' mit elébb mondék, hogy tudni-illik, az ANNA neve annyit téfzen a' Sidóknál, mint a' Deákoknál *Gratiofa*, s-a' Magyaroknál *Ekes*, és *Kedves*. Ha ez így vagyon, kétség kívül megérdemlette az ANNA nevet Méltóságos Groffné Aszfzonyunk; mert nem csak testi szépségére nézve *Ekes*

volt, hanem lelki szépségére nézve is *Kedves* volt mind az Istennél, mind az embereknel. *Kedves* volt az Istennél, az ő erős és áthatatos hitiért. *Kedves* volt Méltóságos Férjénél, az ő igaz hiveségéért, és alázatos engedelmeségéért. *Kedves* volt nevedékeny magzatának, az ő anyai szeretetiért, és fáradhatatlan dajkálkodásáért. *Kedves* volt az Udvar népénél, az ő szelid erkölcséért, és díszes maga viseléséért. *Kedves* volt a' szegény Szerzetefeknél, az ő irgalmas alamihálkodásáért. Egy szóval, *kedves* volt minden renden lévő bőtfülletes Személyeknél, az ő nagy okosságáért, és mézzel folyó nyájás tárfalkodásáért. Többeket is mondhatnék efféleket ennek a' mi Tekintetes Annánknak jeles dicsirétirő; de meg kell azt vallanom, a' mit egy Keresztyén Poëta maga felől mondott vala, midőn látná, hogy Szent ANNA Aszfzonymnak dicsiretit elméjével fel nem éri:

ANNA, tuas vellem verbis depingere laudes;
sed NANA ad laudes est me lingua tuas.

Akarnám, ugymond. a' te dicsiretes cselekedetidet beszédemmel vóltaképpen le-ábrázolni, oh dűcsőséges ANNA! de az én nyelvem csak olyan a' te dicsiretidnek felségéhez képest, mint egy kis Tórpécske a' magas Oriáshoz képest.

Meg-mutatám Isten segítségével, mint felelt meg az ANNA nevének ez a' bódog emlekezetű Méltóságos Aszfzony. Szólljunk immár rövideden a' KLARA nevéről is, mellyet vífelt ő Nagysága. KLARA neve, a' mint előbb tölem-hallátok, nem egyebet téfzen a' mi Magyar nyelvünkön, hanem *Világoskodót*, és *Fényeskedőt*. Tágas mező nyíttatik itt énnékem ennek az előttünk nyugovó Tekintetes Klárának dicsirítire;
mely-

melyben ha az ékes szóllásnak mesterségét akarnám mutogatni, hasonlíthatnám őtet vagy a világoskodó lámpához, vagy a fényes tükörhöz, vagy a tündöklő naphoz, vagy a ragyogó hajnali csillághoz. Méltán is; mert az ő Istenes életében a jóságos cselekedetek, mint valami fényes sugárok igen szépen tündöklöttek. Tündöklött elsőben is az Istenhez való buzgó szeretet; mert az Isten tiszteletire épített Templomoknak, és Oltároknak ékesgetésétől, se fáradságát nem szánta, se költséget nem kimillerte. Tündöklött a Bölcszség Szűz MARIAhoz, Xaverius Szent Ferentzhez, és Pád-vai dicsősfeges Szent Antalhoz való áhitatosság; mert azoknak innepit bűjtölésekkel megelőzte, imádságokkal fel-tisztelte, gyónásokkal meg-szentelte. Tündöklött a könyörületesség; mert ha valamely rongyos küldűst, avagy árvát meg-látott, mindgyárt meg-esett a szive rajta, s-ilyen szókra fakadott egynehányszor: Ha a Szegénynek fogyatkozását más-képpen meg nem orvosolhatnám, szoknyámat is le-vetném, és neki adnám. Tündöklött a fiaira és leányira való anyai vigyázás; mert őket Isteni félelembe nevelte, áhitatosságra szoktatta, jó erkölcsökre tanította, fenytékben és zabolában tartotta. Tündöklött a békeséges tűrés, mert jóllehet az el-múlt háborúságos esztendőkből sok rendbéli keserves károkat vallott, mind-az-által soha nem sopánkodott, és nem zúgolódott, hanem csendes elmével meg-nyugodott az Isten akarattján. Látta, hogy az Ország kóborlói az ő Majorságit kegyetlenül pusztíttyák, Faluit égetik, marhát predal-lyák, gabonáit vesztegetik, jobbágyit sarczoltatttyák: Mind ezekre csak vállat vonított, s-fel emelvén szemeit az égre, ilyenképpen fohászott: Legyen Isten aka-

rattya, a' ki minden karvallásimat könnyen meg-orvosolhattya; ha ő Szent Felségének tetzik. Nem szóllok én itt többet ennek a' mi Tekintetes Kláránknak fényes tükör módgyára tündöklő jóságos cselekedetiről. Szóllyanak az egész Várbéliek, s-mondgyák-meg, hálolotak-é valaha tőle; vagy undók szitkot, vagy ember rágalmazást, vagy trágár beszédet? Szóllyanak az ő Frauczimeri, s-mondgyák-meg, láttáké valamikor ő néki avagy dolyfőskevelységét, avagy hirtelen fel forró mérges haragját? Szóllyanak az Udvari-Szolgák, s-mondgyák-meg, vettéké valaha ezekben, hogy gonofz akaróinak gonofzt kívánt volna, vagy azokon, a' kik őtet bozsfúsággal illették, bozsfút állot volna. Szóllyanak az Egyházi és Szerzetes emberek, s-mondgyák-meg, melly szives jó-akarattal volt hozzájuk, és minémű nagy böcsüllettel fogadta őket; szemei előtt viselvén azt, hogy ők Isten Szolgái, és Krisztusnak helytartói. Szóllyanak, valakik őtet ismérték, s-egy csomóba fűzvé az ő jeles dicsiretét, mondgyák azt ő felőle, hogy ő férfit nagy elméjű, tökéletes jámbor életű, buzgó áhitatoságú, józanságban gyönyörködő, szegényeken könyörülő, igazság szerető, békeség szerző, Ország javát kívánó, Isten dicsőségeit terjesztő, s-mindekben jó példa adással tündöklő Gróffné Afzfony volt.

Igy világoskodik, és fényeskedik vala ennek a' Méltóságos Udvarnak Afzfonya, Tekintetes és Nagyságos MILITH KLARA. De imé a' kegyetlen halál azt a' világoskodó lámpást véletlenül el oltá, ezt a' fényes tükört meg-homályosítá, ezt a' tündöklő napot setéséggel bé-fedezé, ezt a' ragyogó csillagot ködben borítá. Oh siralmas emlekezetű ezer hat száz nyolczvan negyedik.

gyedik Esztendő! be nagy csorbát ejtél a' Szepes-vári Méltóságos Udvarban! Ki hitte volna, hogy az el-múlt November, a' ki ennek az Udvarnak örömtét és vigaságot ígér vala, szomorúságot és keserűséget hozna? Örül vala az egész Udvar népe, midőn látná az ő kedves Afzszonyának szüléshez való közelgetését. Várja vala nagy vigasággal azt a' boldog órát, melyben a' CSAKI Familiának szép gyümölcsös kerte új csemetével megszapornodék. De imé űrmöt vete az örömnék pohárában a' mérges halál, s-az Udvarnak vigaságát keserűségre fordítá. Meg-fzárasztá a' Méltóságos Familiána kilencz gyümölcsű termékeny Fáját, s-a' tizedik gyümölcsével egygyütt gyökerét-is ki vága. Erre né méltán nevezhetem az ő utolsó szülöttét, *Filiam Doloris*, fájdalom Leányának; mint régenten Rákel az ő utolsó gyermekét *Filium Doloris*, fájdalom Fiának nevezte. Mert miképpen Rákelnek, azon-képpen ennek a' Méltóságos Afzszonyának-is halálös volt az utolsó gyümölcs szülés: s-va-la-mint, hogy a' Rákel halálát Jákob árka egész cselédgyével egygyütt fájdalomason érvésen érzette; ugyennek a' Méltóságos Afzszonyának halálát Gróff Csáki István Uram ő Nagysága egygyütt fájdalomason és keservésen érzé. Nem ok-nélkül keséregtek meg-szomorodott fájdalomason a' szívek; mert ennek a' Nagy-Afzszonyának halálát nagy károkat vallottatok. Nem ok-nélkül keséregtek meg-szomorodott fájdalomason a' Szepes-Varának Örökös Ura, s-Felső Magyar Császárnak Fő-Generalisza, Gróff Csáki István; mert nem létedben el-repült a' te szerelmes Galambod, melynek veled tizen három esztendőktől fogva szép csendes házban lakott. Nem ok-nélkül keséregtek meg-szomorodott fájdalomason a' *Rósis Czimer*

régi Milith Familia; mert Tekintetes Czimerednek leg
szzebbik *Rosája* el-hervadott. Nem ok-nélkül keferegtek
árvaságra maradt Gróffi Csemeték; mert meg-válta-
tok a' ti édes Anyától, és nevelő Dajkától. Nem ok
nélkül keferegtek gyász ruhában öltözött Udvari Szol-
gák, és Szolgáló-leányok; mert olyan Afzszonyotok
hagyott el, kinek mását, nem hiszem, hogy Magyar
Országban fel-találhassátok. Nem ok nélkül kefereg-
tek, valakik ennek a' boldog emlekezetű Grófné Afz-
szynnak halálát sirattytok; mert ő vele egygyütt
hált az igyefogyottaknak egygyik gyámola, az
gyógyultaknak egygyik istápjja, a' betegeknek egygyik Or-
vosa, a' szomorkodóknak egygyik vigasztalója,
szegényeknek egygyik táplálója, a' Szerzetes embe-
rek egygyik Fő-Patronája. De hadgyunk békét,
nyugodgyunk, a' mód-nélkül való kefergésnek; mert
Istenemmi hasznát nem veszszük. Nyugodgyunk
az Isten akarattján, s-a' szomorkodást felre té-
ve azzal vigasztallyuk magunkat, hogy ha test sze-
re hált-is ez a' Méltóságos Afzszony, de lelek
meg nem hált; mert halálának orája előtt
szüntőredelmes gyónást tett, s-a' szentséges ke-
szességel az ő lelkét örök életre méltóvá tette. Azzal
vigasztallyuk magunkat, hogy valameddig szólha-
nak JESUSNAK és MARIA-nak édes neveit szünet-
szüneten forgatta; melyre nézve a' Romai Szent
Katalinának engedelmeiből tellyes búcsút nyert, s-ből-
ment ki e' világból. Azzal vigasztallyuk ma-
gunkat, hogy nem csak egészséges korában, hané utolsó
betegségében is, imádságinak sugár szárnyain ottan-
fel emelte szívét az ő Urához Istenéhez; bé-tel-

lyesítvén azt, a' mit az ő Czimerén lévő *Szárnyas Annyalok* jelentettek, kikkel egygyütt, úgy remélem, hogy immár menyországban imádgya az ő Teremtőjét, és Meg-Váltóját. Az-is nagy vigasztalásunkra lehet, hogy az ő hideg tetemének temetése el nem temeti az ő Nevének bocsúlletes hírét; mert temetése után-is *vixit post funera virtus*, fen marad az ő dicshetes emlékezete, s-a' mint prédikáziómnak elein meg-jövendőlém, *Nomen illius erit vivens in aeternum*, az ő neve előléfzen örökké. Előléfzen elsőben-is *in libro Vita*, az életnek könyvében, melyben őtet Üdvözítőnk az ő drága Szent vérével bé-írta. Előléfzen az ő kedves Férjének szívében, a' ki soha el nem felelkezik ő róla, mint szíve szerint való szerelmes házas társáról. Előléfzen abban a' Templomban, melyben az ő hideg teteme nyugodni fog az utolsó fel-támadásnak napjáig. Előléfzen azoknak a' betegek körül forgoló-dó jámbor Szerzeteseknek emlékezetiben, kiknek ő Klastrom épületire való Fundáció-tett. Előléfzen a' Szent Ferencz, és Szent Ignácziainak imádságiban, a' kik ő érte, mint jó-tévő nagy Patronájokért az Oltári Aldozatokban gyakorta *Mementót* tesznek. Előléfzen végtére az ő szép magzatiban, kik által a' Méltóságos Csáki Familia, melly immár ezer és száz esztendőktől fogva virágzik, ez után-is Isten áldásával szerencsés-fen fog-virágozni, Országunknak öröme, és oltalmára. **A MENT** mondok én itt, s-beszédemet tovább nem nyújtom; mert nincs immár egyéb hátra, hanem a' Búcsú-vétel, mellyet maga akar véghez vinni az Istenben el-nyugodott Grófné Aszfzony. Hallyátok azért az ő végső búcsúzását, mellyet ilyen szókkal tészen:

Búcsút

Búcsút veszek tőled, szivem szerint való szerelmes
Férjem, és drága kincsem, Gróff Csáki István, a' ki én
velem tizen-három esztendőök forgása alatt úgy éltel,
mint az epe nélkül való szelid Galamb az ő kedvestár-
sával. Aldgyon-meg téged az Isten, s adgya érned
Magyar Országának régi bődög virágzását, és Kirá-
lyodhoz való hívségednek kívánatos jutalmát. Arvái-
mat atyai jó-vóltodnak szárnyai alá ajánlom: vífelly
gondot reájok.

Búcsút veszek tőled, dúcsófséges hirrel nével tün-
dőklő Néhai öregbik Gróff Csáki Istvánnak meg-ma-
radott Özvegye, Tekintetes és Nagyságos Mind-szenti
Kristina. Aldgyon-meg téged az Isten, s-vigasztallyon
élemben Özvegyeségedben.

Búcsút veszek tőletek, Méltóságos Férjemnek
űdösbik Leányi, Gróff Csáki Kristina, és Csáki Maria;
s-tőletek-is egyszer-s-mind, Tekintetes Milith Famili-
ából való Atyámfiai. Aldgyon-meg titeket az Isten,
s-örizzen meg minden gonosztól.

Búcsút veszek tőled, szép erkölcsű, és ma holnap
nagy állapotra ménendő okos Ifju, Gróff Csáki Sig-
mond. Aldgyon-meg téged az Isten, s-tegyen tá-
masztó Otzlopiáva ennek a' romlásra hanyatlott sze-
gény hazának. Magad lehetz bizonyságom, hogy
tégedet mindenkor úgy szerettelek, mint akar mellyik
sajat gyermekemet. Mutass hasonló szeretetet az én
árvagyermekimhez.

Búcsút veszek tőled, ékes Liliom modgyára neve-
kedő Gróff Csáki Borbála. Aldgyon-meg téged az Isten
szerencsés házassággal. Reád bizom két kisdud leány-
káimat: úgy oktassad őket, mint én téged oktatta-
lak.

Búcsút

